

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **KORUNNÍ DVŮR POPICE, s.r.o.**, IČ 29280451
sídlem Husinecká 903/10, 130 00 Praha 3
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2016, č. j. KUJI 44878/2016, ODSH 627/2016 Ves.

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 29. 7. 2016 doručenou zdejšímu soudu dne 1. 8. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2016, č. j. KUJI 44878/2016, ODSH 627/2016 Ves. (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl v souladu s ustanovením § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“) tak, že zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 12. 4. 2016, č. j. MMJ-OD/25344/2014-28 JID: 61321/2016/MMJ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobci za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“) uložena pokuta ve výši 2.100,- Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce pokládá napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť vydání rozhodnutí žalovaného nepředcházely zákonné kroky prvostupňového orgánu a žalobci byla udělena nezákonná sankce.
3. Vydání napadeného a prvostupňového rozhodnutí nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce, což jej krátí na svém právu dle čl. 6 odst. 1 a 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. V této souvislosti poukazuje na judikaturu správních soudů, která potvrzuje jeho názor ohledně nutnosti nařízení ústního jednání.
4. I pokud by správní orgány seznaly, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měly provést dokazování za osobní účasti žalobce, přičemž však správní orgány dle žalobce prováděly dokazování v jeho nepřítomnosti, čímž porušily zásadu bezprostřednosti.
5. Dále správní orgány nevypořádaly žalobcem navržené důkazy, neboť pouze konstatovaly irelevantnost jejich provedení, v důsledku čehož nezjistily úplný skutkový stav. Jde tak o podstatnou vadu řízení, pro niž je nutné napadené rozhodnutí zrušit.
6. Žalobce se neztotožňuje ani s úvahami správních orgánů ohledně výše sankce, když nebyly hodnoceny ve prospěch žalobce žádné polehčující okolnosti. Podle žalobce však měla být zohledněna míra zavinění či způsob spáchání skutku, nadto naopak jako přítěžující okolnost nemělo být bráno v potaz opakované spáchání správního deliktu, jelikož žalobce jako provozovatel vozidla nic nepáchá a vyšší sankce nemůže mít jakýkoliv výchovný či preventivní charakter. Navíc nebyly prokázány ani žádné negativní následky.
7. Objektivní odpovědnost provozovatele vozidla je podle žalobce protiústavní, když § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.
8. Žalobní námitky jsou vztažené rovněž k jednotlivým správním deliktům, za něž byla žalobci prvostupňovým rozhodnutím uložena pokuta. Ve vztahu ke správnímu deliktu ze

dne 6. 10. 2014 žalobce namítá, že tento správní delikt je podle jeho názoru již promlčen. Správní řád ani zákon o silničním provozu neobsahují lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu. Správní delikt však musí vykazovat znaky přestupku, avšak po uplynutí jednoleté lhůty tyto znaky vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. V této souvislosti žalobce poukazuje též na metodiku Ministerstva dopravy k předmětné problematice, na základě níž legitimně očekával zastavení řízení o správním deliktu. Žalobcův závěr má být podpořen také rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 80/2015-43.

9. Správní orgány podle žalobce rovněž nijak neprokázaly to, že by se řidič vozidla v případě správního deliktu ze dne 6. 10. 2014 dopustil parkování mimo vyhrazené parkoviště. To vyplývá pouze z úředního záznamu, který však nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu. Z fotografií z údajného místa spáchání deliktu, které jsou součástí spisu, není nijak zřejmé, kde řidič vozidla parkuje, tj. na fotografiích není zachyceno žádné okolí vozidla. Nelze tak jednoznačně tvrdit, že řidič vozidla parkuje v oblasti, která je vymezená přiloženými mapami, tudíž nelze mít za prokázané, že řidič vozidla skutečně spáchal přestupek.
10. Žalobce rozporuje také postup prvostupňového orgánu ohledně sdělení totožnosti řidiče, který vozidlo žalobce měl řídit v době spáchání správního deliktu. Prvostupňový orgán s ohledem na absenci sdělení ze strany žalobce zahájil řízení s provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Podle žalobce však měl být opětovně vyzván k vysvětlení, případně mělo být přistoupeno k pořádkovým opatřením.
11. Ve vztahu ke správnímu deliktu ze dne 17. 8. 2015 žalobce rovněž namítal nesprávný postup ohledně zjišťování totožnosti pachatele přestupku. Zároveň k samotnému skutkovému stavu ve spise absentuje jakýkoliv podklad svědčící o protiprávnosti jednání řidiče, neboť toto vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být užit jako důkaz, a z fotografií sice vyplývá, že řidič vozidla stojí na nějakých bílých čarách, nicméně vzhledem k nekvalitním fotografiím nelze konstatovat, že se skutečně jedná o dopravní značku V 13a.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný se k předmětné žalobě vyjádřil svým přípisem ze dne 7. 9. 2016, v němž úvodem uvedl své přesvědčení o správném postupu při zjišťování totožnosti pachatele přestupku. Oslovení provozovatele vozidla lze považovat za učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. Zároveň žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46.
13. Ohledně identifikace místa spáchání správního deliktu ze dne 6. 10. 2014 žalovaný uvádí vložení materiálů do správního spisu, z nichž lze skutečně identifikovat ulici Palackého v Jihlavě. Žalovaný nesouhlasí ani s promlčením správního deliktu, když poukazuje na prekluzivní lhůtu totožnou jako v případě fyzické osoby i na následnou novelizaci předmětného ustanovení.
14. V případě správního deliktu ze dne 17. 8. 2015 je z fotografií zřejmé, že se jedná o „bílé čáry“ a z nákresu poskytnutého městskou policií je prokázáno porušení dopravní značky V 13a.

15. K žalobní námitce týkající se nenařízení ústního jednání žalovaný uvádí, že v dané věci nebyly naplněny podmínky dle § 49 odst. 1 správního řádu, rozhodnutí bylo vydáno na základě listinných důkazů a žalobce nevyužil možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce navíc neuvedl žádný z taxativních důvodů, které by jej mohly zbavit odpovědnosti provozovatele vozidla.
16. Ve vztahu k prováděnému dokazování žalovaný poukazuje na postup dle § 51 odst. 2 správního řádu. K uvedené osobě řidiče, panu P. K., jehož totožnost byla sdělena až v průběhu řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, žalovaný uvádí běžný výskyt tohoto jména v řízeních, v nichž jako zmocněnec vystupuje společnost FLEET Control s.r.o., navíc se k této osobě vyjadřovaly i soudy, jakož je častý výskyt této osoby v odvolacích řízeních.
17. Pokuta stanovená žalobci byla dle žalovaného uložena plně v souladu se zákonem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.
19. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 s.ř.s.
20. Spornou otázkou je v projednávané věci několik skutečností, a to konkrétně, zda bylo nezbytné nařídit ústní jednání, správnost postupu dokazování, přiměřenost udělené sankce, zda již došlo k promlčení (pojmově se jedná o prekluzi) správního deliktu, správnost postupu ohledně zjištění totožnosti pachatele přestupku, prokázání obou správních deliktů a konečně zda objektivní odpovědnost provozovatele vozidla je protiústavní.
21. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Žalobci byla prvostupňovým rozhodnutím udělena pokuta ve výši 2.100,- Kč za správní delikt provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť došlo k porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, a to dvěma jednáními.
22. Dne 6. 10. 2014 ve 14:30 na ulici Palackého u domu č. p. 1 v obci Jihlava se neznámý řidič motorového vozidla tovární značky BMW, registrační značky „X“, jehož provozovatelem je právě žalobce, dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že nerespektoval dopravní značku IP 12 „vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou E 13 „A“. Poté byl žalobce vyzván k úhradě částky ve výši 500,- Kč a také k podání vysvětlení. Jelikož prvostupňový správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, řízení o přestupku dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „přestupkový zákon“) odložil. Dne 7. 1. 2015 prvostupňový orgán vydal příkaz, č. j. MMJ/OD/25344/2014-5 JID: 2690/2015/MMJ, proti němuž žalobce podal odpor. Následně dne 21. 1. 2015 prvostupňový orgán obdržel sdělení žalobce, že vozidlo měl zapůjčené P. K. a navrhl jeho

slyšení před prvostupňovým orgánem. Prvostupňový orgán navrhovaný důkaz svědeckou výpovědí neprovedl, neboť v dané fázi řízení by ustanovení řidiče a zjišťování jeho motivace bylo irelevantní. Po zrušení původního rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 23. 1. 2015 žalovaným byl doplněn spisový materiál o fotodokumentaci přestupku, a to konkrétně o snímky z veřejně dostupného portálu www.google.cz/maps/place/Palacký, prokazující, že fotografie vozidla žalobce na č. l. 5 správního spisu byla pořízena na ulici Palackého v obci Jihlava u domu č. p. 1, dále o mapový doklad (ulice Palackého v obci Jihlava) dokládající, že tato ulice je osazena mimo jiné i dopravní značkou IP 12 „vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou E 13 „A“ a nařízení statutárního města Jihlavy č. 2/2014 o placeném stání silničních motorových vozidel na místních komunikacích ve vymezených oblastech města včetně přílohy č. 2 k tomuto nařízení. Následně byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.

23. Dne 17. 8. 2015 ve 21:00 na ulici Třída Legionářů u domu č. p. 9 v obci Jihlava se neznámý řidič motorového vozidla tovární značky Opel, registrační značky „X“, jehož provozovatelem je právě žalobce, dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením § 25 odst. 1 písm. a) a § 4 písm. c) zákona o silničním provozu – řidič smí zastavit a stát jen vpravo ve směru jízdy co nejbližší k okraji pozemní komunikace; současně nerespektoval vodorovnou dopravní značku V 13a „šikmé rovnoběžné čáry“. Poté byl žalobce vyzván k úhradě částky ve výši 500,- Kč a také k podání vysvětlení. Jelikož prvostupňový správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, řízení o přestupku dle § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona. Dne 27. 11. 2015 prvostupňový orgán vydal příkaz, č. j. MMJ/OD/20442/2015-5, proti němuž žalobce podal odpor. V průběhu správního řízení žalobce trval na nařízení ústního jednání, čemuž ale prvostupňový orgán nevyhověl, když poukázal na § 49 odst. 1 správního řádu a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 8. 7. 2015, č. j. 52 A 65/2014-38.
24. Ve věci obou předmětných jednání prvostupňový orgán vydal rozhodnutí, která však byla žalovaným zrušena, neboť prvostupňový orgán měl o obou jednáních vést společné řízení. S poukazem na § 125g zákona o silničním provozu proto následně prvostupňový orgán vedl společné řízení, jehož výsledkem bylo vydání prvostupňového rozhodnutí. Při rozhodování o výši pokuty prvostupňový orgán zohlednil zákonem stanovené rozpětí, porušení zákonné povinnosti, charakter správního deliktu provozovatele vozidla s přihlédnutím k závažnosti přestupku i to, že správní delikt provozovatele vozidla je u žalobce projednáván poprvé, avšak ve dvou věcech, proto je potřeba na jeho jednání pohlížet přísněji, a zvážil nejen represivní, ale zejména preventivní účel sankce.
25. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal odvolání dne 27. 4. 2016, které následně bylo doplněno dne 3. 5. 2016. Žalobce namítal absenci ústního jednání ve věci a dále také promlčení správního deliktu ze dne 6. 10. 2014.
26. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Ve vztahu k odvolací námitce o nekonání ústního jednání žalovaný odkázal na § 49 odst. 1 správního řádu, jehož podmínky nebyly naplněny. V dané věci bylo rozhodováno na základě podkladů obsažených ve spise, přičemž žalobce nevyužil možnosti seznámit se s těmito podklady před vydáním prvostupňového rozhodnutí, zároveň se neúčastnil ani provádění důkazů. Druhou žalobní námitku týkající se promlčení žalovaný vypořádal odkazem na zákonné ustanovení, když prekluzivní doba je stanovena v § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu, přičemž v daném případě nedošlo k jejímu uplynutí.

IV. A Protiústavnost objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla

27. Krajský soud se při posouzení nyní projednávané věci předně zabýval žalobní námitkou protiústavností příslušné zákonné úpravy zakotvující objektivní odpovědnost provozovatele vozidla.
28. Dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
29. Totožnou námitkou se již zdejší soud zabýval například v rozsudku ze dne 23. 2. 2017, č. j. 30 A 87/2016-29 (srov. také rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30 A 110/2016-30, nebo rozsudek krajského soudu ze dne 11. 12. 2017, č. j. 31 A 242/2017-27), kde uvedl, že z povinnosti žalobce (provozovatele vozidla obecně) zajistit řádné dodržování předpisů při užívání vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) nelze dovozovat, že by automaticky docházelo k uplatňování presumpce viny; takto uvedenou zásadu pojmát nelze. Předmětná povinnost a z ní vyplývající odpovědnost provozovatele vozidla primárně nesměruje k sankcionování všech provozovatelů vozidel, ale vyjadřuje povinnost těchto provozovatelů pozitivně působit ve prospěch řádného dodržování všech příslušných právních předpisů. Zvolená úprava tak sleduje legitimní cíl spočívající ve veřejném zájmu společnosti na řádném fungování silničního provozu a na dodržování s tím souvisejících pravidel.
30. V nynější věci nemá krajský soud důvod se od těchto závěrů odchýlovat, přičemž opakuje, že pokud žalobce namítá, že tato povinnost je nesplnitelná, je potřeba říci, že je to právě provozovatel vozidla – zpravidla jeho vlastník, jenž ovlivňuje, jakým způsobem je vozidlo užíváno a zda jsou při jeho užívání dodržovány všechny příslušné předpisy. Vlastnictví, a tedy i vlastnictví vozidla, s sebou nenese toliko neomezené panství nad věcí, ale podle čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod vlastnictví rovněž zavazuje; v tomto kontextu lze hovořit o odpovědnosti vlastníka vůči společnosti, jež se jistě může projevovat i v povinnosti zajistit dodržování příslušných právních předpisů třetí osobou, která věc (vozidlo) užívá. Zdejší soud v tomto kontextu blíže citoval i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, na nějž v podrobnostech odkazuje. Zdůrazňuje také, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti za výsledek, je běžnou součástí systému (nejen) správně-právní odpovědnosti a rozhodně není v rozporu s ústavním pořádkem (k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, zejména bod 23). Proporcionalita přijatého řešení je přitom zajištěna v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, podle kterého objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nastupuje až subsidiárně, pokud nelze jako viníka přestupku určit konkrétní fyzickou osobu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35).
31. Námitce protiústavnosti § 125f zákona o silničním provozu proto zdejší soud nemůže přisvědčit a tato žalobní námitka není důvodná.

IV. B Promlčení (prekluze) správního deliktu ze dne 6. 10. 2014

32. Dále se zdejší soud zabýval námitkou promlčení správního deliktu provozovatele vozidla. Tak jako tak by se totiž promlčením (z pohledu právní teorie je vhodnější používat pojmu prekluze = zánik odpovědnosti za správní delikt) musel zabývat přednostně z úřední

povinnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39) a v případě, že by prekluzi odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt dovodil, stalo by se posouzení ostatních námitek již nadbytečným.

33. Dle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do dvou let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do čtyř let ode dne, kdy byl spáchán.
34. Zákon o silničním provozu tak výslovně obsahoval prekluzivní lhůtu u správních deliktů právnických osob. Krajský soud tak nemůže souhlasit se žalobcem, že takovou lhůtu zákon o silničním provozu neobsahoval.
35. Vzhledem ke skutkovým okolnostem případu – spáchání správního deliktu dne 6. 10. 2014 a zahájení správního řízení dnem 7. 1. 2015, který je dle správního spisu dnem doručení příkazu ze dne 7. 1. 2015, č. j. MMJ/OD/25344/2014-5 JID 2690/2015/MMJ, je pak zřejmé, že v nyní projednávaném případě k uplynutí prekluzivní lhůty podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu nedošlo.
36. Pro přesnost zdejší soud dodává, že si je vědom nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a souvisejícího zákona č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky, ke dni 1. 7. 2017. Druhý z uvedených zákonů měl přitom zásadní dopad i na ustanovení § 125e a § 125f zákona o silničním provozu, kdy v případě ustanovení § 125e vypustil (mj.) též ustanovení týkající se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele, a § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o „právnické nebo fyzické osobě“ a „správním deliktu“, ale o „provozovateli vozidla“ a „přestupku“. Skutková podstata přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a konečně rovněž i výše možné sankce. Zákon o odpovědnosti za přestupky pak v přechodných ustanoveních, in concreto § 112 odst. 2, uvádí, že *„ustanovení dosavadních zákonů o [...] lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“* Vzhledem k tomuto ustanovení a skutečnosti, že nová úprava není pro žalobce příznivější, se tak výše uvedené závěry uplatní vůči jednání žalobce i po vstupu zákona o odpovědnosti za přestupky a souvisejících zákonů v účinnost. Analogii provedené žalovaným tedy nelze nic vytknout a námitce žalobce směřující proti ní tak zdejší soud nemůže přisvědčit.

IV. C Porušení povinnosti nařídit ústní jednání a dokazování za osobní účasti žalobce

37. Zdejší soud neshledal důvodnou ani námitku, že prvostupňový orgán ve věci rozhodl, aniž by nařídil ústní jednání, případně že se dokazování uskutečnilo bez osobní účasti žalobce.
38. Předně, názor žalobce, že v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, jež je řízením, ve kterém se rozhoduje o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), je potřeba analogicky k trestnímu řádu a přestupkovému zákonu nařídit ústní jednání vždy, není správný. Byť by zdejší soud přistoupil na premisu, že obvinění žalobce z předmětného správního deliktu bylo skutečně „trestním obviněním“ ve smyslu Úmluvy a splňovalo tzv. Engel kritéria [viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 8. 6. 1976, ve věci

Engel a ostatní proti Nizozemí, stížnosti č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72 a 5370/72], nemůže souhlasit s argumentem žalobce a v důsledku toho ani s jím citovaným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015 - 35, že by z této skutečnosti v případě tzv. jiných správních deliktů automaticky vyplývala i povinnost obligatorně nařizovat ústní jednání.

39. Právní úprava tzv. jiných správních deliktů (tedy i správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu) obecně neznala institut obligatorního ústního jednání tak, jak tomu bylo u přestupků (srov. § 74 odst. 1 přestupkového zákona); při posuzování nutnosti nařizovat ústní jednání je proto potřeba vycházet z úpravy subsidiární, tj. z § 49 správního řádu. Ten ve svém prvním odstavci stanoví, že ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.
40. I Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, s odkazem na svůj rozsudek ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004-53, výslovně uvedl, že v řízení o správních deliktech nemají správní orgány povinnost vždy nařídít ústní jednání. V kontextu standardů čl. 6 Úmluvy pak konstatoval, že „soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatek správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“ Na okraj lze poukázat i na novou úpravu přestupků obsaženou v zákoně o odpovědnosti za přestupky účinnou od 1. 7. 2017, která již s obligatorním konáním ústního jednání vůbec nepočítá. Důvodová zpráva k zákonu o odpovědnosti za přestupky k tomu uvádí, „že pokud je připuštěn soudní přezkum, v rámci něhož bude čl. 6 Úmluvy naplněn, vybrané procesní záruky nemusí být nutně zajištěny ve fázi správního řízení.“
41. Nejvyšší správní soud proto v souladu s výše uvedenými závěry konstantně poukazuje na to, že správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání v řízeních o správních deliktech, není-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (viz také např. rozsudek ze dne 26. 8. 2016, č. j. 4 As 123/2016-24, ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30, nebo ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40). Rozhodnutí soudů, na která v této otázce žalobce poukazuje, jsou touto konstantní judikaturou zcela překonána.
42. Uvedené závěry přesně dopadají i na nyní projednávanou věc, neboť i nyní měl žalobce možnost účastnit se jednání před soudem, na němž však výslovně netrval. V rozporu s nimi přitom není ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As

139/2015-30, na nějž žalobce v žalobě odkazuje. Tento rozsudek se totiž výslovně nezabýval obligatorním nařizováním ústního jednání, ale nároky na dokazování ve správním řízení. V návaznosti na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, sice zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti, tento požadavek ovšem vztáhl k zásadně povinnému provádění důkazů za přítomnosti účastníků řízení. Jinými slovy – zmíněný rozsudek devátého senátu ve skutečnosti argumenty žalobce nijak nepodporuje; devátý senát ostatně např. v rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 83/2016-48 výslovně konstatoval, že ústní jednání u správních deliktů vždy povinné není.

43. Lze tedy uzavřít, že ze všech shora uváděných důvodů nelze považovat námitku porušení čl. 6 Úmluvy a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod za důvodnou. Řádné naplnění práv plynoucích z těchto ustanovení lze spatřovat právě v možném nařízení jednání před soudem. Ochranu práv účastníků řízení ostatně naplňuje i samotný § 49 odst. 1 správního řádu, jenž vyžaduje nařízení ústního jednání, je-li to nezbytné k uplatnění jejich práv. Taková nezbytnost ovšem dle názoru soudu nenastala a žalobce ve správním řízení neuváděl nic, co by snad bylo možné objasnit jen v rámci nařízeného ústního jednání.
44. Krajský soud dále uvádí, že samotné dokazování v nyní projednávané věci proběhlo v souladu s východisky obsaženými v uvedených rozsudcích. V návaznosti na uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, lze § 51 odst. 2 správního řádu vyložit tak, že správní orgány jsou povinny provádět dokazování za přítomnosti účastníků při ústním jednání (§ 49 správního řádu) nebo mimo ústní jednání, o čemž ale musí být účastníci zásadně předem vyrozuměni.
45. V případě správního deliktu ze dne 6. 10. 2014 prvostupňový orgán prováděl dokazování mimo ústní jednání, o čemž žalobce, resp. jeho zástupce řádně a s dostatečným předstihem vyrozuměl přípisem ze dne 5. 2. 2016, č. j. MMJ/OD/25344/2014-15 JID: 22051/2016/MMJ, v němž pod bodem 2 bylo uvedeno Vyrozumění o provedení důkazů mimo ústní jednání. V tomto vyrozumění ze dne 5. 2. 2016 prvostupňový orgán uvedl, že dne 11. 2. 2016 v 8:00 hodin v budově Magistrátu města Jihlavy, odbor dopravy na adrese Tyršova č. p. 18, Jihlava, kancelář č. dv. 17 (naproti autobusovému nádraží), budou prováděny důkazy mimo ústní jednání (provedení důkazů listinami obsaženými ve spise); a dále, že ve lhůtě pěti dnů ode dne provedení důkazů mimo ústní jednání se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. O provedeném dokazování byl následně vyhotoven Záznam o provedení důkazu listinou ze dne 11. 2. 2016, č. j. MMJ/OD/25344/2014-16 JID: 22051/2016/MMJ, kde bylo popsáno, jaké listiny byly k důkazu provedeny (srov. také § 53 odst. 6 ve spojení s § 18 odst. 1 správního řádu). Žalobce ani jeho zmocněnec se však provádění dokazování neúčastnili a na možnost vyjádřit se k prováděným důkazům (a uplatnit tak zásadu bezprostřednosti, jak sám žalobce v žalobě uvádí) tak z vlastní vůle rezignovali. V žádném případě tak nemohlo dojít k jakémukoliv zkrácení procesních práv žalobce.
46. Okolnosti ohledně správního deliktu ze dne 17. 8. 2015 jsou obdobné. Prvostupňový orgán prováděl dokazování mimo ústní jednání, o čemž žalobce, resp. jeho zástupce řádně a s dostatečným předstihem vyrozuměl přípisem ze dne 14. 12. 2015, č. j. MMJ/OD/20442/2015-9 JID: 202430/2015/MMJ, v němž pod bodem 2 bylo uvedeno Vyrozumění o provedení důkazů mimo ústní jednání, v němž prvostupňový orgán uvedl, že dne 22. 12. 2016 v 10:45 hodin v budově Magistrátu města Jihlavy, odbor dopravy na

adrese Tyršova č. p. 18, Jihlava, kancelář č. dv. 17 (naproti autobusovému nádraží), budou prováděny důkazy mimo ústní jednání (provedení důkazů listinami obsaženými ve spise); a dále, že ve lhůtě pěti dnů ode dne provedení důkazů mimo ústní jednání se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. O provedeném dokazování byl následně vyhotoven Záznam o provedení důkazu listinou ze dne 22. 12. 2016, č. j. MMJ/OD/20442/2015-11 JID: 208247/2015/MMJ, kde bylo popsáno, jaké listiny byly k důkazu provedeny (srov. také § 53 odst. 6 ve spojení s § 18 odst. 1 správního řádu). Žalobce ani jeho zmocněnec se však provádění dokazování neúčastnili. Žalobce následně prvostupňovému orgánu zaslal vyjádření ze dne 23. 12. 2015, v němž trval na nařízení ústního jednání, kam by se dostavil a vyjádřil se k dokazování, nicméně konkrétní skutečnosti k listinám obsaženým ve správním spise, které byly provedeny jako důkaz, neuvedl. K tomuto návrhu se prvostupňový orgán následně vyjádřil ve svém rozhodnutí ze dne 4. 1. 2016, které bylo ale žalovaným zrušeno s ohledem na absenci vedení společného řízení. Dále se touto námitkou prvostupňový orgán zabýval také v prvostupňovém rozhodnutí, které bylo následně žalovaným potvrzeno. Soud připomíná, že se současně jedná o jednu z žalobních námitek, kterou se zabýval již výše, proto je zdejší soud toho názoru, že k jakémukoliv zkrácení procesních práv žalobce nedošlo.

47. Zdejší soud tak neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani v souvislosti s porušením povinnosti provádět důkazy pouze za přítomnosti účastníka řízení tak, jak na ni odkazuje žalobce ve vazbě na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 7. 2015, č. j. 57A 51/2014-34.
48. Aniž by zdejší soud jakkoliv hodnotil právní názor Krajského soudu v Plzni, má za to, že obdobnou situaci se v řadě rozhodnutí zabýval i Nejvyšší správní soud a dospěl k závěru, že obdobná situace, jako nastala v nyní posuzované věci, není důvodem pro zrušení správních rozhodnutí. Za všechny lze uvést rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„Druhým z důvodů, pro který krajský soud zrušil přezkoumávané rozhodnutí, bylo neprovedení důkazu výpisem z evidenční karty řidiče v souladu s § 53 odst. 6 větou první správního řádu. I žalovaný nezpochybnil, že o provedení důkazu touto listinou nebyl do spisu učiněn záznam. Jde tedy bezpochyby o vadu řízení před správním orgánem, ale v přezkoumávané věci tuto vadu Nejvyšší správní soud na rozdíl od soudu krajského nepovažuje za natolik intenzivní, aby mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Je totiž nutno přihlédnout k tomu, že není pochyb o tom, že tato listina se ve správním spise nacházela v okamžiku, kdy ve věci proběhlo ústní jednání, v jehož závěru byla obecnému zmocněnci žalobce dána možnost se s kompletním obsahem správního spisu seznámit a vyjádřit se k němu před vydáním rozhodnutí. Pokud by o provedení důkazu výpisem z evidenční karty řidiče byl proveden záznam v souladu s citovaným ustanovením správního řádu, důkazní situace by se nijak nezměnila. K této otázce se ostatně ve stejném duchu (a dokonce ještě shovívavějším) vyjádřila i doktrína. Ve druhém vydání publikace Správní řád – Komentář (JUDr. Josef Vedral, Ph.D., BOVA POLYGON, Praha 2006; 2012) její autor uvádí: „Ustanovení § 53 odst.6 se nevztahuje na všechny písemnosti (dokumenty či listiny), které jsou součástí spisu a které slouží jako podklad pro rozhodnutí..... Sepásání protokolu o provedení důkazu listinou má význam především u „listin“ podle odst. 1 tohoto ustanovení..... Takový postup by zcela postrádal význam v případě, kdy určitá listina je a po celou dobu správního řízení (a i poté) zůstane součástí spisu, na základě čehož mají účastníci řízení možnost se s ní na základě § 38 seznámit – pouhé přečtení takové listiny nebo sdělení jejího obsahu neznamená z hlediska listiny samotné žádnou „přidanou hodnotu“. Bez ohledu na*

citované budou mít v dalším řízení správní orgány vzhledem k postoji žalobce příležitost vyhovět jeho požadavku a důkaz předmětnou listinou ve smyslu § 53 správního řádu provést.“

49. *Obdobně uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, že „Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastník řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídít ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, nebo ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014-25, ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 As 107/2011 nebo ze dne 22. 10. 2008, č. j. 6 As 51/2007-228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011-163, a ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu. Od těchto závěrů se nemá Nejvyšší správní soud důvod odchýlit ani v nyní projednávané věci. Všechny listiny, z nichž správní orgán vycházel, byly po celou dobu řízení součástí spisu a stěžovatel byl obeznámen s možností se s nimi seznámit, případně je konfrontovat, nicméně zůstal pasivní. Ani tato námitka, kdy stěžovatel zpochybňoval toliko formální postup správních orgánů, není důvodná.“*
50. *A ke shodným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 12. 2016, č. j. 3 As 121/2014-35, ve kterém uvedl: „Jestliže dále stěžovatel namítá procesní pochybení při provádění dokazování ve smyslu neprovedení listinného důkazu v souladu se zákonem, nepochybně tím poukazuje na porušení § 53 odst. 6, věty první správního řádu, dle kterého se o provedení důkazu listinou učiní záznam do spisu. Způsobem, jak provádět dokazování listinou v průběhu správního řízení podle citovaného ustanovení (ve vazbě na § 18 odst. 1 správního řádu), se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (viz například rozsudky ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011-163, ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, a ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014-25). Společným znakem všech posuzovaných případů bylo zjištění, že správní orgány prováděly dokazování listinou mimo ústní jednání tak, že listinu jednoduše vložily do spisu, jehož byla součástí po celou dobu správního řízení, aniž by byl o provedení důkazu listinou vyhotoven úřední záznam či protokol. Nejvyšší správní soud na tuto problematiku nablížel optikou možného zásahu do procesních práv účastníka řízení, kdy v centru jeho pozornosti stála otázka, zda měl účastník možnost se s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k*

němu, a nikoliv otázka, zda byl ryze formálně dodržen postup stanovený správním řádem ve výše citovaných ustanoveních. Dospěl přitom k závěru, že pokud (1) správní orgán založí listinu do spisu dle § 17 správního řádu a (2) účastník řízení má možnost se s touto listinou seznámit při nahlášení do spisu postupem dle § 36 odst. 3 správního řádu, lze dokazování provádět i tím, že listina byla pouze vložena do spisu. I v nyní posuzované věci zdejší soud neshledává důvod se od dosavadní judikatury odklonit. Je totiž nutné odmítnout cestu ryzího formalismu v případě, kdy veškeré listinné podklady (o něž se správní rozhodnutí opírá) byly součástí správního spisu a účastník řízení (stěžovatel) se s nimi před vydáním rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámil (viz čl. 76 a 77 správního spisu), tudíž mu prokazatelně bylo známo, z jakých podkladů může při vydání rozhodnutí správní orgán vycházet. Požadovat, aby správní orgán i za tohoto stavu věci před vydáním rozhodnutí vyhotovil úřední záznamu či protokol o tom, že listina byla přečtena, by fakticky ztrácelo smysl.“

51. S ohledem na citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dospěl zdejší soud k závěru, že ani tato část námitky žalobce není důvodná. Ze správního spisu jasně vyplývá, že prvostupňové rozhodnutí a stejně tak rozhodnutí žalovaného jsou opřena o listiny, které byly v souladu s § 17 správního řádu založeny do správního spisu a tyto listiny byly po celou dobu řízení součástí správního spisu, a že žalobce byl zároveň řádně vyzván postupem dle § 36 odst. 3 správního řádu k seznámení se se spisem. Nad rámec uvedeného ze správního spisu vyplývá, že listiny založené ve správním spise byly provedeny jako důkaz a o místu a čase provádění důkazů mimo ústní jednání byl žalobce vyrozuměn a mohl se ho zúčastnit. Nic mu tedy nebránilo realizaci jeho procesních práv. Jestliže Nejvyšší správní soud nepovažuje za vadu odůvodňující zrušení rozhodnutí správního orgánu ani to, že je ve věci rozhodnuto pouze na základě založených listin, tím méně může být vadou řízení to, že žalobce byl o provedení důkazů mimo ústní jednání pouze vyrozuměn, nikoliv však vyrozuměn o možnosti účastnit se tohoto provádění dokazování mimo ústní jednání.
52. Za důvodnou tak soud neshledal také námitku porušení práva na spravedlivý proces a zásady bezprostřednosti v důsledku provedení dokazování mimo ústní jednání, aniž by byl žalobce vyrozuměn o možnosti účastnit se tohoto dokazování.
53. Podle § 51 odst. 2 věty první správního řádu o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.
54. Citované ustanovení správní orgán prvního stupně zcela dodržel, neboť žalobce o provádění důkazů mimo ústní jednání včas vyrozuměl (viz výše). Účast na něm je toliko právem žalobce, nikoliv jeho povinností. Tvzení žalobce, že správní orgán nedal najevo, že jeho účast je možná, je naprosto účelové. Smyslem vyrozumění o provádění důkazů mimo ústní jednání v konkrétní den a v konkrétní čas je zjevně umožnění účasti na provádění důkazů. Vyrozumění (zákon výslovně používá slovo „vyrozumění“, nikoliv „předvolání“) si účastník řízení objektivně nemůže vysvětlit jinak, než že je jeho účast při provádění dokazování možná. Následnou nepřítomnost žalobce při provádění důkazů je proto nutno hodnotit jako důsledek jeho zcela svobodného rozhodnutí nevyužít svých procesních práv, nikoliv jako důsledek procesního pochybení správního orgánu. Správní orgán prvního stupně dodržel postup stanovený správním řádem pro provádění dokazování a neporušil tak právo žalobce na spravedlivé řízení ani zásadu bezprostřednosti.
55. Nadto krajský soud připomíná, že žalobce byl ve správním řízení zastoupen zmocněncem, společností FLEET Control, s.r.o. Z vlastní rozhodovací praxe je soudu známo, že tato

společnost vystupuje v řadě řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, tudíž jí jsou známa práva, která zákon účastníkům správního řízení poskytuje.

IV. D Neprovedení žalobcem navrženého důkazu

56. Žalobce dále namítá, že v důsledku neprovedení výsledku jím označeného řidiče a nevypořádání tohoto důkazu správní orgán prvního stupně nezjistil úplný skutkový stav. Ani této námitce však nelze přisvědčit.
57. Podle § 3 správního řádu postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
58. Úvodem k této žalobní námitce zdejší soud poznamenává, že není nijak stanoven obecný okruh podkladů, který postačuje pro učinění závěru o dostatečném zjištění skutkového stavu v souladu s citovaným ustanovením. Vždy je nutno hodnotit veškeré okolnosti případu, v daném případě zejména právně relevantní okolnosti spáchání správního deliktu. Správní orgán musí zjišťovat veškeré okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch pachatele správního deliktu, nicméně zcela logicky se jeho vyšetřovací činnost může zaměřit pouze na takové skutečnosti, jejichž relevance vyplývá z obsahu správního spisu či z vyjádření účastníka řízení (potažmo jiných osob). Po správním orgánu nelze legitimně žádat, aby preventivně prověřoval veškeré čistě teoretické možnosti, které mohly mít na spáchání správního deliktu vliv, aniž by jej k tomu vedla relevantní indicie.
59. Nejvyšší správní soud opakovaně uvedl, že pokud správní orgány opatří ve správním řízení důkazy vedoucí (s ohledem na povahu věci) s dostatečnou přesvědčivostí k závěru, že se obviněný dopustil přestupku nebo správního deliktu, a obviněný ze správního deliktu nerozporuje určitou skutečnost zjištěnou z dosud provedeného dokazování, a nevyvolá tak o ní důvodné pochybnosti, není povinností správního orgánu tuto skutečnost „preventivně“ prokazovat dalšími důkazními prostředky (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, a ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43).
60. Žalobce v průběhu správního řízení ve vztahu ke správnímu deliktu ze dne 6. 10. 2014 navrhl jako důkaz slyšení pana P. K., který měl mít v době spáchání správního deliktu ze dne 6. 10. 2014 zapůjčené vozidlo, jehož provozovatelem je právě žalobce, přičemž tento návrh učinil dne 21. 1. 2015, tj. v době, kdy již bylo zahájeno řízení o správním deliktu žalobce jako provozovatele vozidla a kdy řízení o přestupku bylo odloženo v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona. Krajský soud připomíná, že žalobce byl řádně vyzván ke sdělení totožnosti osoby řidiče pachatele přestupku, nicméně na tuto výzvu nereagoval a prvostupňovému orgánu nesdělil ničeho. Až v době vedení řízení o správním deliktu sdělil osobu tohoto údajného pachatele přestupku.
61. Žalobce ve svém vyjádření k řízení ze dne 21. 1. 2015 vůbec neuvedl, co konkrétně by mělo být výsledkem řízení prokázáno. Z jeho sdělení navíc ani nebylo patrné, že by skutečně žádal provedení výsledku řízení k nějaké konkrétní skutečnosti. Uvedl totiž sdělení, že v době spáchání správního deliktu měl zapůjčené vozidlo P. K. a navrhl, aby „tento byl před správním orgánem slyšen a aby byla zjištěna jeho motivace k takovému jednání.“ Toto sdělení tak působí spíše než jako návrh na provedení dokazování ve věci správního deliktu žalobce, jako opožděné označení osoby řidiče pro účely přestupkového řízení řidiče. Ohledně tohoto přestupkového jednání již však nebylo možné vést řízení s ohledem na § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu.

62. Za popsané situace pokládá zdejší soud za správný závěr správních orgánů, že z tvrzení žalobce ani obsahu správního spisu neplynulo, že by výslech žalobcem označené osoby (respektive její vyjádření) byl nezbytný pro správné a úplné zjištění skutkového stavu. Nic nenaznačovalo tomu, že by tato osoba mohla přispět k objasnění nějaké konkrétní skutečnosti relevantní pro posouzení správního deliktu žalobce (a nikoliv přestupku řidiče).
63. Již tím, že správní orgán podání žalobce interpretoval jako důkazní návrh, poskytl v tomto ohledu žalobci vysokou míru ochrany jeho procesních práv. Tento důkazní návrh přitom neopomenul a ve svém rozhodnutí se s ním vypořádal se závěrem, s nímž se zdejší soud ztotožňuje. Neprovedení výslechu žalobcem označeného řidiče soud nepovažuje za procesní pochybení.
64. Nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že nemůže predikovat obsah výpovědi řidiče. Je to žalobce, kdo svěřil řidiči vozidlo k užívání a je tudíž ve smluvním vztahu s řidičem, který mu případně také odpovídá za škodu způsobenou užíváním vozidla. Eventuální komplikace při dokazování jím tvrzených skutečností týkajících se čistě přestupkového jednání řidiče (nikoliv správního deliktu provozovatele vozidla) musí jít navíc k jeho tíži, neboť právě on nesdělením osoby řidiče přes výzvu správního orgánu zapříčinil, že nebude vedeno čistě přestupkové řízení s řidičem vozidla jakožto fyzickou osobou. Podle názoru soudu lze po něm na základě zásady *vigilantibus iura scripta sunt* legitimně žádat, aby nesl tyto negativní následky svého rozhodnutí nesdělit správnímu orgánu osobu řidiče.
65. Žalobce dále rozporuje úvahu správního orgánu, že nesdělením osoby řidiče dává konkludentně najevo, že protiprávní jednání řidiče toleruje. Soud tuto úvahu považuje za zcela korektní. Není pravdou, že by tyto skutečnosti spolu nesouvisely. Provozovatel vozidla se může svobodně rozhodnout, zda sdělí správnímu orgánu údaje o osobě řidiče nebo zda z jakéhokoli důvodu akceptuje to, že bude namísto řidiče potrestán on sám. Volí-li druhou možnost, de facto si nepřejí, aby byl řidič potrestán pro jím spáchaný přestupek. Toleruje tedy beztrestnost samotného přestupkového jednání řidiče.
66. Závěrem posouzení této žalobní námitky krajský soud poukazuje rovněž na vyjádření žalovaného k žalobě, v němž žalovaný k uvedené osobě řidiče (P. K.) uvedl častý výskyt této osoby v řízeních, v nichž jako zmocněnec vystupuje společnost FLEET Control s.r.o., obdobně jako v řízeních vedených u správních soudů. Soud se s tímto názorem žalovaného ztotožňuje, když je mu z jeho vlastní rozhodovací činnosti známo, že je tato osoba uváděna v řadě obdobných řízení týkajících se objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla.

IV. E Postup prvostupňového orgánu ohledně zjištění totožnosti pachatele přestupku

67. Důvodnou není ani námitka žalobce, že prvostupňový orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by před tím provedl dostatečné kroky ke zjištění osoby řidiče, a že prvostupňový orgán pochybil, pokud žalobce opakovaně nevyzval ke sdělení totožnosti řidiče vozidla a k předložení důkazů, a to také vzhledem k žalobcově zjevně účelové pasivitě v průběhu celého správního řízení.
68. Soud k této námitce připomíná, že žalobce byl řádně vyzván ke sdělení totožnosti osoby pachatele přestupku v případě obou správních deliktů, nicméně na takovou výzvu prvostupňového orgánu nijak nereagoval. Tím spíše pak nelze vyčítat prvostupňovému orgánu, potažmo žalovanému, že po nesdělení jakýchkoli údajů ze strany žalobce neprováděly další kroky k zjištění totožnosti osoby pachatele přestupku.

69. Zvolený postup v posuzované věci v zásadě odpovídá účelovým procesním strategiím a obstrukcím, které činnost společnosti FLEET Control s.r.o. při zastupování jednotlivých pachatelů ať přestupků, nebo správních deliktů pravidelně provázejí (lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46).
70. Po zhodnocení relevantních částí předloženého správního spisu dospěl krajský soud k závěru, že prvostupňový orgán řádně zjistil skutkový stav tak, aby mohlo být se žalobcem bez důvodných pochybností zahájeno řízení o spáchání předmětného správního deliktu. Následně prvostupňový orgán postupoval v souladu se zákonem, když řízení o přestupku odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona.
71. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecni úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a ne zahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Lze tedy uzavřít, že prvostupňový orgán postupoval v souladu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.
72. Citované ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45, a ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31). Přednost odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Správní orgány tedy musí prioritně postihnout přestupek, respektive nejprve „učinít nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku“.
73. V rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, si Nejvyšší správní soud položil otázku, „kam až vedou ony nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku“, na kterou obratem odpověděl tak, že „ze smyslu právní úpravy a dosavadní judikatury je zřejmé, že moc daleko ne.“ Pro posouzení, zda v nyní projednávané věci ony nezbytné kroky správní orgán prvního stupně učinil, jsou však podstatnější další úvahy Nejvyššího správního soudu vyjádřené v tomto rozsudku. V nich poukázal především na smysl novely provedené zákonem č. 297/2011 Sb., která vložila do zákona o silničním provozu správní delikt provozovatele vozidla. Tím bylo řešit faktickou nemožnost postihu velkého množství přestupků. Při vyšetřování jednoznačně zjištěných přestupků, typicky např. překročení povolené rychlosti zachycené radarem nebo právě nesprávného parkování, byly správní orgány ohledně totožnosti pachatele odkázány na vysvětlení podané provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou, ocitl se správní orgán v důkazní nouzi. Jelikož při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby, správní orgány tyto věci odkládaly. Aby jednoznačně prokázaná delikttní jednání v silničním provozu nezůstala nepotrestána, zákonodárce přijal konstrukci, že v případě nezjištění totožnosti řidiče za delikt odpovídá provozovatel vozidla (srov. rozvedení této úpravy v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, ústavní stížnost proti tomuto rozhodnutí odmítnuta jako zjevně neopodstatněná usnesením Ústavního soudu ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15).

74. Jak dodal Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 25. 10. 2016, č. j. 7 As 181/2016-34, primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu bylo postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Je přitom zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku.
75. Zdejší soud proto považuje postup správního orgánu při zjišťování osoby řidiče (tj. osoby možného přestupce) za plně odpovídající znění i účelu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Žalobce jako provozovatel vozidla, který objektivně musí být schopen zajistit, aby jeho vozidlo řídily osoby, jejichž totožnost zná, na výzvu správního orgánu ke sdělení osoby řidiče nijak nereagoval. Za této situace správní orgán neměl žádné indicie o tom, kdo mohl dané vozidlo řídit. Neměl tak jinou možnost, než přestupkovou věc odložit a zahájit řízení o správním deliktu žalobce. Ukládání pořádkových opatření žalobci za účelem zjištění osoby řidiče by přesahovalo zákonem požadovanou míru aktivity správního orgánu.
76. Pokud se žalobce domníval, že prvostupňový orgán pochybil, nic mu nebránilo jeho závěry rozporovat již v rámci proběhlého správního řízení. Toto však neučinil a proti napadenému rozhodnutí podal pouze blanketní odvolání, které po výzvě prvostupňového orgánu stručně doplnil o to, že v řízení nebylo nařízeno ústní jednání, čímž byla krácena jeho práva a že správní delikt provozovatele vozidla byl již promlčen. Veškeré bližší rozvedení námitek však bylo žalobcem uvedeno až v rámci podané žaloby. Procesní strategii žalobce, potažmo jeho zmocněnce, spočívající v pasivitě po celou dobu správního řízení zdejší soud považuje za účelovou a obstrukční, sledující cíl zdržet průběh správního řízení. Obdobné jednání již dříve ve své judikatuře hodnotil i Nejvyšší správní soud, když ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, uvedl, že je „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“. Tento svůj názor dále Nejvyšší správní soud potvrdil i v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43.
77. Lze tedy uzavřít, že zmocněncem žalobce zvolená účelová a obstrukční strategie tak nepomáhá ochraně žalobcových práv a paradoxně působí spíše proti jeho zájmům.

IV. F Výše stanovené sankce

78. K odůvodnění uložené sankce zdejší soud zdůrazňuje, že ukládání sankcí a její výše je věcí správního uvážení, jehož přezkum je soudně omezen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 - 27), neboť zákon v takovém případě správnímu orgánu stanoví pouze mantinely pro jeho rozhodování.

79. Rozsudkem ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016-33, dále Nejvyšší správní soud svou argumentací rozvedl, když „nelze tak dovodit, že ukládání sankce je věcí jednoduchého matematického postupu, kdy se sečtou jednotlivé prvky mající vždy a za všech okolností stejnou hodnotu a váhu v jednotlivé věci, a to i s přihlédnutím k základním zásadám činnosti správních orgánů dle § 2 a násl. správního řádu.“
80. Tento závěr je plně v souladu s dosavadní judikaturou. Lze například poukázat na rozsudek ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, v němž Nejvyšší správní soud shrnul, že „ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena.“
81. Přezkum soudu se proto omezuje pouze na to, zda správní orgán při stanovení výše sankce nevybočil ze zákonem stanovených mezí a zohlednil všechny zákonem požadované skutečnosti
82. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí je patrné, které skutečnosti vzal při ukládání sankce v úvahu, a to zejména zákonem stanovené rozpětí, porušení zákonné povinnosti, charakter správního deliktu provozovatele vozidla s přihlédnutím k závažnosti přestupku i to, že správní delikt provozovatele vozidla je u žalobce projednáván poprvé, avšak ve dvou věcech, proto je potřeba na jeho jednání pohlížet přísněji, a zvážil nejen represivní, ale také preventivní účel sankce.
83. Od hodnocených skutečností se nutně musí odvíjet i hodnocení závažnosti jednání žalobce, neboť jeho správní delikt je pro veřejnost ohrožujícím zprostředkovaně prostřednictvím chování řidiče, jemuž provozovatel motorové vozidlo svěřil a jehož totožnost nezpřístupnil, resp. zpřístupnil nedostatečně. Jednání žalobce je bezpochyby v takovém případě obdobně ohrožující, protože napomáhá pachateli přestupku vyhnout se jeho odpovědnosti, čímž by se fakticky stalo jednání nepostižitelné.
84. Podle soudu není důvodná ani ta část námítky, že nebyly ve prospěch žalobce hodnoceny žádné polehčující okolnosti. Je jistě pravdou, že i s existencí polehčujících/přítěžujících okolností by se měl správní orgán ve svém rozhodnutí vypořádat. Hodnocení polehčujících skutečností svědčících ve prospěch žalobce v napadeném rozhodnutí chybí, ale ani sám žalobce neuvádí žádné, které by měly správní orgány v jeho prospěch hodnotit.
85. Pokud žádnou polehčující/přítěžující okolnost správní orgán neshledal, bylo by jistě vhodnější takový závěr uvést, nicméně pokud žádné neshledal a toto hodnocení neuvedl, tak to má na výši sankce stejně nulový vliv, jak by v rozhodnutí konstatoval, že žádné takové okolnosti neshledal. Zrušení rozhodnutí z tohoto důvodu by proto bylo zcela formalistické, když ani soud z obsahu správního spisu žádné polehčující okolnosti neshledal.

86. V rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21 se Nejvyšší správní soud k objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla vyjádřil tak, že „je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby.

Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívání vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“

87. Z obsahu správního spisu soud shledal, že pokuta byla uložena v zákonném rozsahu, odůvodnění pokuty ob stojí a sama pokuta nebyla uložena ve zjevně nepřiměřené výši.

IV. G Nedostatečné prokázání spáchání správního deliktu ze dne 6. 10. 2014

88. Správního deliktu ze dne 6. 10. 2014 se dotýkala žalobní námitka, že správní orgány nijak neprokázaly to, že by se řidič vozidla dopustil parkování mimo vyhrazené parkoviště, když takové jednání vyplývá pouze z úředního záznamu, který však nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu. Z fotografií z údajného místa spáchání deliktu, které jsou součástí spisu, není podle žalobce nijak zřejmé, kde řidič vozidla parkuje, tj. na fotografiích není zachyceno žádné okolí vozidla. Nelze tak jednoznačně tvrdit, že řidič vozidla parkuje v oblasti, která je vymezená přiloženými mapami, tudíž nelze mít za prokázané, že řidič vozidla skutečně spáchal přestupek. I tuto žalobní námitku však pokládá krajský soud za nedůvodnou.
89. Není pravdou, že správní orgány vycházely pouze z úředního záznamu o spáchání přestupku. Prvostupňový orgán rozhodoval na základě oznámení o přestupku, výpisu z karty vozidla RZ „X“, kopie výzvy pro osobu podezřelou ze spáchání přestupku, záznamu o přestupku a fotografií z místa, které následně doplnil o snímky z veřejně dostupného portálu www.google.cz/maps/place/Palacký, prokazující, že fotografie vozidla žalobce na č. l. 5 správního spisu byla pořízena na ulici Palackého v obci Jihlava u domu č. p. 1, dále o mapový doklad (ulice Palackého v obci Jihlava) dokládající, že tato ulice je osazena mimo jiné i dopravní značkou IP 12 „vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou E 13 „A“, a nařízení statutárního města Jihlavy č. 2/2014 o placeném stání silničních motorových vozidel na místních komunikacích ve vymezených oblastech města včetně přílohy č. 2 k tomuto nařízení. Jednání, za které byl následně žalobce postižen, tak nevyplývá pouze z úředního záznamu, jak tvrdí žalobce.
90. Pro hodnocení toho, zda se přestupek stal nebo nikoliv, resp. pro vyvození odpovědnosti žalobce za správní delikt provozovatele motorového vozidla jsou klíčové fotografie z ulice Palackého založené ve správním spise.
91. Žalobce nikdy nezpochybnil, že by se v případě fotografií jednalo o jeho vozidlo. Jestliže žalobce zastává názor, že „z fotografií z údajného místa spáchání deliktu, které jsou součástí spisu, není podle žalobce nijak zřejmé, kde řidič vozidla parkuje, tj. na fotografiích není

zachyceno žádné okolí vozidla,“ tak mu soud dává za pravdu, avšak soud považuje za nutné poznamenat, že z přiložených fotografií doplněných o další podklady je patrné, že vozidlo žalobce parkovalo mimo vyhrazené parkoviště. Z fotografií, které jsou součástí správního spisu na č. l. 5, ve spojení se snímky z veřejně dostupného portálu www.google.cz/maps/place/Palack (č. l. 26 a 27 správního spisu), lze rozpoznat okolí vozidla, ať již se jedná například o dům včetně dveří, u nichž je vozidlo žalobce zaparkováno, či průjezd pod domem nacházející se za zaparkovaným autem, který je patrný z fotografie vlevo nahoře č. l. 5 správního spisu a snímku č. l. 26 správního spisu. Krajský soud má tak za prokázané, že fotografie vozidla žalobce na č. l. 5 správního spisu byla pořízena na ulici Palackého v obci Jihlava

92. Listiny založené ve správním spise jsou tak podle názoru krajského soudu zcela dostatečné pro adekvátní zjištění skutkového stavu. Navíc žalobce ani v řízení před správními orgány, následně ani před soudem žádné další důkazy zpochybňující zjištěný skutkový stav (s výjimkou tvrzení o údajném řidiči motorového vozidla) nenavrhl.
93. Fotografie z místa spáchání deliktního jednání jsou standardním důkazním prostředkem, o čemž svědčí i již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž Nejvyšší správní soud, stejně jako v řadě jiných případů, posoudil rozhodování na základě fotodokumentace z místa deliktu jako v souladu se zákonem. Stejně tak i zdejší soud nemá důvod považovat skutkový stav opřený o fotografie, které jsou součástí správního spisu, za nedostatečně zjištěný a dle názoru zdejšího soudu byl postup správních orgánů zcela v souladu se zákonem.
94. Při tomto svém posouzení zdejší soud zohlednil také závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, na které již v prvostupňovém rozhodnutí prvostupňový orgán odkázal. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku judikoval: „Jako nedůvodnou posoudil Nejvyšší správní soud i námitku nezákonného použití veřejně dostupných map z mapových portálů www.mapy.cz a www.maps.google.com při dokazování městským úřadem. Dokazování totiž neprobíhá v režimu licenčního užití autorského díla, který je odlišný od dokazování ve správním řízení nebo v řízení před soudem. V tomto směru se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s krajským soudem, že v přestupkovém řízení lze podle ust. § 51 zákona o přestupcích ve spojení s § 51 odst. 1 správního řádu použít prakticky jakýkoliv důkazní prostředek, který není získán nebo proveden v rozporu s právními předpisy. Důkaz mapami dostupnými z internetu byl získán zákonným způsobem. Je sice obecně známo, že provozovatelé mapových služeb negarantují správnost dat a nelze tak vyloučit výskyt chyb, ale občasný výskyt chyb nečiní tento důkazní prostředek nezpůsobilým pro dokazování, zvláště nejedná-li se o mapu zastaralou nebo pořízenou z omezeného či pochybného zdroje. Žádná taková chyba, která by měla za důsledek nesprávné posouzení skutkového stavu, v daném případě nevyšla najevo a ani stěžovatelka na žádnou takovou chybu nepoukázala. Zásada in dubio pro reo se tudíž neuplatní, neboť není splněn předpoklad existence důvodné pochybnosti, když navíc správnost použitých map byla potvrzena srovnáním s dalšími důkazními prostředky, konkrétně s pořízenou fotodokumentací z místa přestupku. Byť se krajský soud výslovně nezabýval námitkou stěžovatele, že správní orgán použil mapové podklady v rozporu s licenčními podmínkami poskytovatele mapových podkladů, je z odůvodnění napadeného rozsudku zřejmé, že dospěl k závěru, že se jedná o způsobilé důkazní prostředky a z jakého důvodu tomu tak je.“

95. Krajský soud připomíná, že v nyní projednávané věci žalobce vůbec nerozporoval použití mapových podkladů v rozporu s licenčními podmínkami. I pokud by tomu tak bylo, soud by je v souladu s v předcházejícím odstavci uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu pokládal za způsobilé důkazní prostředky. Tyto mapové podklady byly součástí správního spisu, žalobce měl možnost se s nimi seznámit i vyjádřit se k nim, avšak tak neučinil.
96. Lze tedy uzavřít, že soud nemohl přisvědčit žalobní námitce, neboť má na základě správního spisu za prokázané spáchání správního deliktu ze dne 6. 10. 2014, což ostatně vyplývá z listin, které jsou součástí správního spisu.

IV. H Nedostatečné prokázání spáchání správního deliktu ze dne 17. 8. 2015

97. Obdobná námitka jako ke správnímu deliktu ze dne 6. 10. 2014 se dotýkala i správního deliktu ze dne 17. 8. 2015, kdy údajné protiprávní jednání vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být užit jako důkaz. Z fotografií přiložených ve správním spise pak podle žalobce není patrné, že by řidič vozidla spáchal přestupek, když sice stojí na nějakých „bílých čárách“, není však možné s jistotou konstatovat, že se skutečně jedná o dopravní značku V 13a, neboť fotografie jsou naprosto nekvalitní. Ani tuto námitku však krajský soud neshledal za důvodnou.
98. Podobně jako v případě správního deliktu ze dne 6. 10. 2014 není pravdou, že správní orgány vycházely pouze z úředního záznamu o spáchání přestupku. Prvostupňový orgán rozhodoval na základě oznámení o přestupku dále z výpisu z karty vozidla „X“, kopie výzvy pro osobu podezřelou ze spáchání přestupku, záznamu o přestupku, fotografií z místa a dále z nákresu poskytnutého městskou policií s vyznačením parkování vozidla žalobce na „šikmých rovnoběžných čárách“. Jednání, za které byl následně žalobce postižen, tak nevyplývá pouze z úředního záznamu, jak žalobce tvrdí.
99. Pro hodnocení toho, zda se přestupek stal nebo nikoliv, resp. pro vyvození odpovědnosti žalobce za správní delikt provozovatele motorového vozidla jsou klíčové fotografie z ulice Třídy Legionářů založené ve správním spise.
100. Žalobce nikdy nezpochybnil, že by se v případě fotografií jednalo o jeho vozidlo, ani to, že se v případě fotografií jedná o ulici Třídy Legionářů. Jestliže žalobce zastává názor, že z fotografií z údajného místa spáchání deliktu, které jsou součástí spisu, vyplývá, že řidič vozidla „sice stojí na nějakých „bílých čárách“, není však možné s jistotou konstatovat, že se skutečně jedná o dopravní značku V 13a,“ tak mu soud dává za pravdu, avšak sám žalobce potvrzuje stání na „bílých čárách“, přičemž to, že se jedná o dopravní značku V 13a, vyplývá z nákresu poskytnutého městskou policií, který je rovněž součástí správního spisu. Toto je pro naplnění podstaty přestupku porušení zákazu zastavení podstatné.
101. Nelze pak souhlasit s tvrzením, že fotografie uvedené na č. l. 52 a 53 správního spisu jsou naprosto nekvalitní, neboť je na nich jasně zachyceno vozidlo s RZ „X“, tedy vozidlo žalobce. Podle názoru soudu nevznikly důvodné pochybnosti o tom, že by se v případě fotografií mohlo jednat o jiné vozidlo, než vozidlo žalobce.
102. Fotografie z místa spáchání deliktního jednání jsou standardním důkazním prostředkem, o čemž svědčí i již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž Nejvyšší správní soud, stejně jako v řadě jiných případů, posoudil rozhodování na základě fotodokumentace z místa deliktu jako v souladu se

zákonem. Stejně tak i zdejší soud nemá důvod považovat skutkový stav opřený o fotografie, které jsou součástí správního spisu, za nedostatečně zjištěný a dle názoru zdejšího soudu byl postup správních orgánů zcela v souladu se zákonem.

103. Podle názoru zdejšího soudu jsou tak listiny založené ve správním spise zcela dostatečné pro adekvátní zjištění skutkového stavu. Navíc žalobce ani v řízení před správními orgány, následně ani před soudem žádné další důkazy zpochybňující zjištěný skutkový stav nenavrhł.

V. Shrnutí a náklady řízení

104. S ohledem na vše shora uvedené dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
105. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. dubna 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu